

## *Tibold Szabina*

### A BÖLCSESSÉG KÚTJA

Lent a völgyben, a ködökön túl, vadrózsával befutva, mohosan, álmosan ásítózott a Bölcsesség Kútja.

Magányos volt és unta magát. A forrás, ami a világ kezdete óta feltöltötte őt szorgalmasan, apadozott és muzsikáló vidám csacsogása elhalt.

A Kút nem is emlékezett már arra, hogy mikor látott utoljára lelkeket, akik elzarándokoltak hozzá, és egy korty vízért folyamodtak értelmük gazdagításához.

Újabban, csak varázslók és boszorkányok a Ködből látogatták meg, de látva szomorú stádiumát és békanyállal takart állott vizét, fejcsóválva és sopánkodva visszatértek a Ködbe.

Egyszerre csak, szárnysuhogás törte meg a csendet és zavarta el gondolatait...

„Látogatóm érkezik” mondta magának megindultan. Felpillantott mélyéből és tenyérynyi kicsillanó vizében egy hatalmas Holló tükörképe jelent meg. A Holló leereszkedett és szárnyai csattogtatása között egyensúlyt nyert a Kút szélén. Poros volt és fáradtnak látszott.

„Üdvözöllek utazó” mondta a Kút, „mi szél hozott erre?”

„A Bölcsesség Kútját keresem” válaszolta a Holló, majd károgra egyet, kirázta tollaiból az út porát.

„Jó helyen jársz” mondta a Kút, „mivel állhatok rendelkezésedre?”

„Te?!” kérdezte a Holló, „lennél a Bölcsesség Kútja?” Megdöbbenésében még egyet károgozott. „Hiszen majdnem üres, vagy és ami kis 'bölcesség' maradt benned, az is békanyállal van belepve!”

A Kút nagyot sóhajtott és így szólt: „Mint tudod Holló, semmiből semmi nem lesz, s minden, ami létezik, szükségét kívánja a táplálásnak, ápolgatásnak.

Én sem önmagamért lettem a Bölcsesség tárolója, hanem a Forrás kedvéért keletkeztem. A Forrás pedig vidáman hozta fel nekem a világokból összegyűjtött tapasztalatokat, s töltött fel velük csordulásig. Sajnos, valami nincsen rendjén odalent, mert a Forrás, bár agyondolgozza magát az ottani vizekben, semmi értékeset nem talál bennük. Csak szomorúságot és aggodalmat lát, azokat azonban nem akarja visszahozni és engem velük feltölteni. Így a Forrás apadozik, én meg lassan kiszáradok.”

A Holló nem válaszolt azonnal, hanem gondolatokba mélyedve tollázkodott egy darabig, majd elérkezvén konklúziójához, megszólalt: „Amit hallok elszomorít, de nem lep meg. Én az Életfa egyik öre vagyok, s nővéreimmel hasonló tapasztalaton estünk keresztül. Az Életfa majdnem kiszáradt, tennünk kellett valamit a megmentésére. Leszálltunk hát a világokba, hogy felébresszük az emberek tudatosságát és lelkiismeretét, mert nagyon elkanászosodtak. Nem ápolják a rájuk bízott élővilágot, hanem teszik azt tönkre és esztelenségükben maguk alatt vágják a fát. – Ezért a küldetésem Kút, mivel a nővéreim rájöttek, hogy mi hiányzik az emberekből. – Bár értelmesek és képesek, tudásukat azonnali önkielégítésre használják – tetteik következményeinek minden vizsgálata nélkül. – Rájöttünk, hogy a bölcsesség hiányzik belőlük, s ezt nem értettük, mivel tudtunk a te létezésedről! Most már látom hol a hiba és hogy utam hiábavaló volt.”

„Ne mond ezt Holló!” kérte a Kút „eljöttél hozzám bölcsességért, hagy adjak neked egy gondolatot, hiszen a békanyál nem takart még be teljesen! Halld, amit mondok Holló, vidd el üzenetem a nővéreidnek. Mint tudod, az Ősanya teremtésében minden összefügg és egymásra épül. E láncolat egyben tartása lényeges, mert ha csak egy szem is hiányzik belőle,

---

vagy ha az valahol megszakad, a folytatólágosságnak vége. Az embereknel, a generációk egymásnak átadott tapasztalata és lényegértése vezet a Bölcsességhez és ez a bölcsesség az alapja az egészséges folytatódásuknak. Az emberek elhanyagolták generációs láncolatuk ápolását. Az öregek tapasztalatára nem figyeltek oda, hanem elhatárolták magukat bölcsességük igazi forrásaitól. Öregotthonokba zárták őket az elmúláshoz, ahol életük során gyűjtögetett kincseik lényegüket veszve fulladnak a szenilitás lápjába. A lánc megszakadt, s most létük alapzata inog.

Menj most vissza nővéreidhez és vigyétek el ezt az üzenetet az embereknek:

„Emberek, jövőtök titka a múltatokban van elrejtve. Elkövetett hibáitokkal szembe kell néznetek, nehogy

azokat megismételhessétek! Kutassátok valódi történelmeteket, önállón, ne szemfényvesztőkön keresztül. Kérdezzessétek öregjeiteket és figyeljeteK gyermekeitek tiszta igazát! Tartsátok életeteket csokorban.”

A Holló felvidult, megérezte, hogy nem jött hiába. Megköszönte a Kút tanácsát és visszarepült kincsével az Életfán várakozó nővéreihez.

~ ~ ~

Nem tudom milyen sikerrel jártak a vén Hollók, de azt elmondhatom bátran, hogy újabban a forrás fel-fel csördül, s egy madárka elkezdte tisztogatni Kutunk vizéről a békanyálat.

